

2022
LETNIK XXX

11-12

Mir

Odmev Medžugorja

MOLITI S SRCEM

**INTERVJU
P. IGNACIJ DOMEJ**

TO JE ČAS BEDENJA

IZ VSEBINE REVIIJE

Sporočila Kraljice miru ... 4
Vidkinja Vicka spodbuja ... 5

Osrednja tema ... 6
Moliti s srcem

Intervju ... 12
P. Ignacij Domej

In memoriam ... 17
P. Slavko Barbarić

Derek na Križevcu ... 20

Razmišljanje ... 25
Zahej (Lk 19,1–10)

Molitev ... 28
Ti si naša zvezda

Hudičeva kraja časa ... 30

Razmišljanje ... 32
To ja čas bedenja

Spodbude s. Emmanuel ... 37
Nikoli se ne pritožujte

Marijini obroki ... 45
Poročilo o srečanju vodstva

Romanja ... 47
Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Čas kratkih dni in dolgih noči v nas sam po sebi prebuja hrepenenje po luči in svetlobi. Prav zanimivo je, kako različni ljudje na to reagirajo. Mnogi iščejo umetne nadomestke, številne lučke, tudi hrup ob razsvetljenih stojnicah. Mnogi pa daljše noči izkoristijo za pogovor v domači družini, za osebno zbranost, branje dobre literature, za tišino, predvsem pa za potrpežljivo čakanje prazničnega spomina na tisti dogodek, ki je v človeško zgodovino zasijal z neugasljivo svetlobo.

Dobro branje je tudi v zadnji letošnji številki revije Mir – Odmev Medžugorja. Rdeča nit prispevkov je še vedno molitev oz. to, kako moliti s srcem, kako z molitvijo predvsem častiti Boga. Ob razmišljanju, ki ga je navdihnil svetopisemski odlomek o Zaheju, spoznamo, kako lepo je moliti tudi s Svetim pismom.

Tokrat ni rubrike Svetnik 20. stoletja, je pa spominski zapis o p. Slavku Barbariču ob obletnici njegove smrti. O njem je Marija sama rekla vidcem, da se je rodil v nebesa in je torej zanesljivo med svetniki.

Hudomušno-resen je zapis o neznanski želji starega Angleža, da pride na vrh Križevca. Njegova nerazumna želja je nagovorila kar nekaj romarjev!

Naj tudi vas nagovori še vse ostalo, kar je tokrat zbrano pred vami. Še pomembneje pa je, da se pustimo nagovoriti Mariji, ki nas v svojih sporočilih ne neha prositi, naj se vrnemo k njenemu Sinu.

Za božične praznike bo med nami kot nebogljen otrok. Naj to prebudi v nas najgloblja spoznanja, resne odločitve in pogumna dejanja.

Pridite, molimo!

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. oktobra 2022

»Dragi otroci!

Najvišji mi dovoljuje, da bom z vami in da bom vaša radost
in pot v upanju, ker se je človeštvo odločilo za smrt.

Zato me je poslal, da vas poučujem, da brez Boga nimate prihodnosti.
Otročiči, bodite orodje ljubezni za vse tiste, ki niso spoznali Boga ljubezni.

Pričujte radostno o svoji veri

in ne izgubite upanja v spremembo človeškega srca.

Jaz sem z vami in vas blagoslovim s svojim materinskim blagoslovom.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. novembra 2022

»Dragi otroci!

Najvišji me je poslal k vam, da vas poučujem v molitvi.

Molitev odpira srca in daje upanje in vera se rojeva in krepi.

Jaz vas, otročiči, z ljubeznijo kličem, vrnite se k Bogu,
ker Bog je ljubezen in vaše upanje.

Nimate prihodnosti, če se ne odločite za Boga,

in zato sem z vami, da vas vodim,

da se odločite za spreobrnjenje in življenje, ne pa za smrt.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

VIDKINJA VICKA NAS SPODBUJA

Sestra Elvira, ustanoviteljica skupnosti Cenacolo, ki pomaga odvisnikom rešiti se iz pekla zasvojenosti, je nekega dne še z dvema fantoma iz Cenacola obiskala Vicko. Pogovarjali so se tudi o veri.

»Vicka, lahko si srečna, ker imaš tako veliko vero!« Vicka je takoj odgovorila: »Mojo vero pozna samo Gospod, vendar vere nikoli ne dosežemo mi, ampak je vera dar, za katerega moramo prositi, ves čas!« Mlademu kitaristu iz Cenacola je tako ponazorila: »Poglej, ti zelo lepo igraš kitaro, pa vendar vsak dan vadiš in se trudiš še izboljšati svoje igranje. Tako je tudi z vero. Dan za dnem jo moraš prositi od Boga, nikoli je ne boš v polnosti dosegel, a počasi počasi ti jo bo Bog dal.«

Sestra Elvira je še dodala: »Vera potem postane življenje. Vera ni nikoli ločena od življenja, ni teorija, ni nekaj, kar se naučimo, ampak nekaj, kar živimo. Če nekdo ima vero, jo živi, njegovo življenje je zakoreninjeno v Bogu. Kako je to, smo imeli priložnost večkrat videti prav pri Vicki, in to zelo konkretno, v vsakdanjem življenju. Videli smo, kako različne dogodke, tudi težke preizkušnje, sprejema iz Božjih rok brez pritoževanja, presojanja, ne da bi hotela za vsako ceno razumeti. To je nekaj čudovitega ...«

Priredba po viru: <https://www.medjugorjetuttiigiorni.com/>

Osrednja tema

MOLITI S SRCEM

Že pri prvih prikazanjih v Medžugorju je Marija rekla: »*Molite s srcem. Zato preden začnete moliti, prosite odpuščanja in odpustite vsem!*« (16. 8. 1981) Nekaj let kasneje je rekla, da je veroizpoved najlepša molitev, vendar pa so vse molitve dobre in ugajajo Bogu, če jih molimo s srcem in ne le iz navade. (3. 9. 1984) Podobno je rekla 2. 5. 1985: »*Danes vas kličem, da bi molili iz srca in ne iz navade. Nekateri prihajajo, a nimajo želje, da bi začeli moliti. Zato bi vas kot Mati rada opozorila: molite, da bo vsak trenutek prevladala molitev v vaših srcih.*«

Ta sporočila kažejo, **da ni dovolj opraviti molitve, ampak je treba**

moliti z vsem bitjem. Molivec mora biti zavestno v svoji molitvi, zavedati se mora, da se je mogoče o vsem pogovarjati z Bogom. Ko molimo z ljubeznijo, z vsem bitjem, s telesom in z dušo, damo Bogu prvo mesto v vsem in Bog nam po Mariji nakloni velike milosti. (25. 12. 1987). Moliti s srcem pomeni dovoliti Bogu, da odpravi vse ovire v komunikaciji: »*Tudi danes vas vse prosim, da bi molili z vsem srcem in spreminjali svoje življenje iz dneva v dan.*« (13. 11. 1986). Takšna molitev je radostna in predana, saj se v njej odtržemo od vsega, kar nas dela zaprte, odvisne, kar ni izročeno Bogu. V njej se z Bogom pogovarjamo kot z Očetom, ki

nas ljubi in nestrpno čaka, da bi nas tolažil in osrečeval. To je čudovito srečanje z Bogom v ljubezni in zaupanju.

Teofan Zapornik pravi, da ta pojem vključuje vse oblike spoznanja, saj srce zazna vse, kar se nanaša na našo osebo. Srce ima glas, ki ga moremo slišati; če srce posluša, spoznava srca drugih. Serafin iz Sarov je imel sposobnost gledati v srca drugih, podobno tudi p. Pij iz Pietrelcine. Zlasti pa je srce prostor in kraj osebne komunikacije z Bogom. Ko molimo k Bogu po Mariji, nas ona posluša in sprejme z odprtimi rokami. V molitvi se zatečemo k njej z vso zaupljivostjo. V to vključimo tudi druge ljudi in za vse prosimo za Božje usmiljenje. Podobno je pri sveti spovedi: duhovnik je le Jezusov služabnik in v Njegovem imenu tudi izreka odpuščanje grehov. **Jezus nas v molitvi in spovedi sprejema in obnavlja**, s tem pa nas tudi odpira za druge ljudi.

Tako nastane **molitev od srca k srcu, od duše do duše**, od krika bednega človeka do usmiljenega odgovora Bogočloveka. Pomembno je, **da ne molimo na hitro in površno, ampak bivanjsko, z ljubeznijo in s predanostjo**. Sicer je čas, ki ga namenimo molitvi, lahko izgubljen, ne pomaga nam vzljubiti molitve. Jaqui Lin je po svojem srečanju z Medžugorjem zapisala: »Zaljubila sem se v molitev in češčenje našega

Gospoda Jezusa Kristusa. To je moj najljubši čas dneva. Govorim z Njim in On mi šepeta po Svetem Duhu.« (*Aletheia*)

Fra Petar Ljubičić pravi, da je molitev veselo srečanje z Bogom, ki ima vedno čas za nas in nas pričakuje. **To je prijeten pogovor**. Vsak človek si želi srečati Boga in se Mu pridružiti v ljubezni. Molitev je izraz najglobljih potreb človeške duše, ki išče Stvarnika in se mu želi prikloniti, mu izkazati spoštovanje, predanost, ljubezen, se mu zahvaliti za vse, kar prejema od njega. Seveda to ne pomeni, da bo vsaka molitev uslišana na način, kot mi želimo in prosimo. Molitev mora biti ponižna, tako da na koncu vsake molitve izročimo svojo prošnjo v Božje roke: »Zgodi se tvoja volja.« Bog usliši vsako molitev, morda ne tako, kot smo prosili,

vedno pa tako, kot je prav. Milost se nikoli ne izgubi. To moramo zaupljivo verovati in ne biti obremenjeni z upornostjo in grehom. Poleg tega moramo vedeti, da nimamo nobenih zaslug, zaradi katerih naj bi Bog kaj naredil, vse je njegov veliki dar.

V molitvenem odnosu z Jezusom **začutimo mir in svetost**, ki ju ni mogoče primerjati z ničimer v človeških odnosih. Dovolj je nekaj minut molitve, pa se pred Gospodom rešijo mnoge težave. V živem, zavzetem pogovoru nas namreč Jezus z ljubeznijo spreminja od znotraj. V Matejevem evangeliju beremo: »In kadar molite, ne bodite kakor hinavci. Ti namreč radi molijo stoje po shodnicah in vogalih glavnih ulic, da se pokažejo ljudem. Resnično, povem vam: Dobili so svoje plačilo. Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in môli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na

skrivnem, ti bo povrnil« (Mt 6,5–6). Soba je podoba našega osebnega jedra, v katerem smo zares doma in kjer nas Gospod najbolj pozna. **Ko smo odprti za njegovo prisotnost in svetovanje, se spremenijo naši pogledi in dejanja.**

Marija je povabila k molitvi s srcem, **zato da bi molitev postala naša vsakdanja hrana** in bi nas podpirala v dneh, ko nas bo utrujalo naše delo in ne bomo mogli tako moliti. Rekla je, da bomo z molitvijo presegli utrujenost. Molitev bo prinesla veselje in počitek. (30. 5. 1985) *»Če molite s srcem, dragi otroci, se bo stopil led vaših bratov in izginile bodo vse ovire. Spreobrnjenje bo lahko za vse, ki ga bodo želeli sprejeti.«* (23. 1. 1986)

Molitev je tudi **dragoceno sredstvo za razločevanje, da moremo poslušati Boga** in njegova sporočila za naše življenje in čas: *»Tudi danes*

vas vse kličem k molitvi. Veste, dragi otroci, da Bog daje pri molitvi posebne milosti. Zato si prizadevajte in molite, da bi mogli spoznati vse, kar vam tu dajem. Kličem vas, dragi otroci, da bi molili s srcem. Veste, da brez molitve ne morete dojeti vsega, kar Bog načrtuje z vsakim izmed vas. Zato molite! Želim, da bi se po vsakem izpolnil Božji načrt, da bi raslo vse, kar je Bog vsejal v vaše srce. Zato molite, da bi mogel Božji blagoslov vsakega izmed vas obvarovati vsega zla, ki vam preti.» (25. 4. 1987)

Molitev je zadeva srca. **Tam prebiva Bog in prav tam se moremo srečati z njim.** Zato je treba srce odpreti in sprejeti Boga z vsem, kar nam govori. Ko se mu odpremo, pride v nas njegova luč in razsvetli naše temine, prežene strah in črnogledost, da morejo oči gledati pozitivno, naklonjeno. V sebi zagledamo darove in talente, ki nam jih je Bog podaril, da z njimi uresničimo svojo poklicanost. Marija je večkrat poudarila, **da se morejo z molitvijo srca izpolniti Božji načrti, zlasti tisti, ki zadevajo posameznike in ves svet.** V molitvi se odkriva resnica o našem življenju in svetu. Ta modrost je izkušnja Božje volje in ta je tako globoka, da se ji srce odpre in jo hitro uresniči. Tedaj je premagana lenoba, upornost, pozdravljene so rane in odpuščene krivice. Molitev srca prinaša mir, veselje, tolažbo, moč.

Lahko se počutimo utrujeni že zjutraj, če pa molimo in se izročimo Bogu, nas **pogovor z Njim in zaupanje razvedri in odpre notranje moči.** K temu pripomorejo tudi branje Svetega pisma, sveta maša, dobrodelnost, prenašanje trpljenja. Molitev nas oblikuje in prinese moč za duhovni boj, ne samo v nas, ampak tudi v drugih. Marija je rekla: *»Kličem vas k molitvi s srcem. Na poseben način, otročiči, vas kličem, da bi molili za spreobrnjenje tistih grešnikov, ki z mečem sovraštva in vsakodnevnimi kletvami prebadajo moje srce in srce mojega Sina Jezusa. Molimo, otročiči, za vse tiste ki ne želijo spoznati Božje ljubezni, čeprav so v Cerkvi. Molimo, da bi se*

spreobrnili, da bi bila Cerkev vstajenje v ljubezni.» (25. 3. 1999)

Ker Bog nagovarja naša srca, **se z molitvijo spreminjajo in spreobračajo.** »Želim, da dojamete, da želim tukaj ustvariti ne samo mesto molitve ampak tudi srečanje src. Želim, da se moje, Jezusovo in vaše srce spremeni v eno srce ljubezni in miru. Zato, otročiči, molite in se veselite vsega, kar Bog tukaj dela, kljub temu da satan izziva prepir in nemir. Jaz sem z vami in vse vas vodim po poti ljubezni.« (25. 7. 1999)

Zato se je zares treba posvetiti molitvi srca, ki jo uči in spodbuja Marija: »Otročiči, veliko delate, a brez Božjega blagoslova. Blagoslavlajte in iščite modrost Svetega Duha, da vas vodi v tem času, da bi razumeli in živeli v milosti tega časa. Spreobrnite se, otročiči, in pokleknite v tišini svojega srca. Postavite Boga v središče svojega bitja, da bi tako mogli v radosti pričevati za lepote, ki jih Bog neprenehoma daje v vašem življenju.« (25. 5. 2001)

Molitev srca je sad vere, upanja in ljubezni, ker jo oživlja in krepi Sveti Duh: »Dragi otroci! Obrnite svoja srca k molitvi in prosite, da se Sveti Duh izlije na vas.« (9. 5. 1986). On moli v nas, nas navdihuje in vodi. Mi se moramo odločiti, kdaj in koliko časa bomo molili, potem bo v nas molil On, nebeški Tolažnik in Vodnik. V to molitev bodo vključena mnoga

dejanja in misli, vse bo stopilo v globoki odnos z Bogom. Ustna molitev bo pomemben element priprave in odprtosti za notranji stik z Bogom. Brez pomoči Svetega Duha ni mogoče moliti s srcem. Marija nas zato vabi v svojo šolo: »Obnovite svojo osebno molitev, na poseben način pa prosite Svetega Duha, da vam pomaga moliti s srcem. Posredujem za vse vas, otročiči, in vas vse kličem k spreobrnjenju. Če se vi spreobrnete, se bodo prenovili vsi okoli vas in molitev jim bo postala radost.« (25. 5. 2003) Kako lepo je, ko molitev postane dihanje duše, notranja nuja in radost.

Sveti Duh nas torej prehiteva in vabi k molitvi, v kateri moli vse naše bitje. Daje nam luč, moč in ljubezen. Marija pa nam s svojo materinsko skrbjo in potrpežljivostjo kaže korake pri tej molitvi. Tako moremo začeti s srcem čutiti besede, ki jih izgovarjamo z

usti, in premišljevali očenaš, zdravamarijo, slavo Sveti Trojici. V taki molitvi **prosimo za svet in grešnike sočutno, brez obsojanja, brez postavljanja nad druge.** Tudi nevernih ne gledamo zviška, ampak kot tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Prošnja zanje in za druge je učinkovita, če se odpremo Božji ljubezni in gledamo na druge z Jezusovimi očmi. To je srečanje src. Molitev srca vodi do srečanj z ljudmi v njihovem najglobljem čutenju in mišljenju. Zato je potrebno manj govorjenja in več notranjega čutenja: *»Otročiči, odprite svoja srca in dajte mi vse, kar je v njih: radosti, žalosti in vsako, tudi najmanjšo bolečino, da jo lahko darujem Jezusu, da On s svojo neizmerno ljubeznijo razžari in spremeni vaše žalosti v radosti svojega vstajenja.«* (25. 2. 1999) S tako naravnostjo src moremo postati apostoli Kraljice miru (2. 9. 2013; 2. 11. 2014) in pričevalci za tiste, ki še ne poznajo Božje ljubezni. Molitev s srcem je kot plamen, ki gori v srcih vernikov in sije tudi ponoči. Vedno je živa in prinaša svetlobo ter toplino. Oče Livio pravi, da svete maše, rožni venci, druge molitve, ki jih kot polena nalagamo na ogenj molitve s srcem, dobijo večjo moč in vztrajnost. Tako moremo uresničiti povabilo svetega Pavla, da je treba vztrajno moliti (Ef 6,18) in živeti v prisotnosti Boga. **Tako postane molitev kot dihanje ali ritem srca,**

kar je značilno za molitev vzhodnih kristjanov, ki ponavljajo: »Gospod Jezus Kristus, Božji Sin, usmili se mene grešnika.« Srce je podobno vodnjaku: če je čist, v njem odseva nebo. V čistem srcu odkrivamo Božje misli in poslušamo Božje navdihe. Ljudevit Rupčič je zapisal, da mistika ni privilegij izbranih vernikov in redovnikov, ampak je stvar vseh kristjanov in tudi drugih. Bog deluje tudi izven institucionalne Cerkve, dialog vzpostavlja vsepovsod. Zato nosilci prihodnjih sprememb ne bodo le verske institucije, ampak ljudje, ki sodelujejo v skrivnosti Kristusovega življenja po milosti, ki prihaja po njegovi Materi Mariji in po telesu Cerkve.

Primož Krečič

Intervju: P. IGNACIJ DOMEJ

PRI MOLITVI JE NAJPOMEMBNEJE, DA ČASTIMO BOGA

Tokratni intervju je nastal na Marijinem dnevu junija letos. Naš gost je bil p. Ignacij Domej, član medžugorske duhovne skupnosti Marija, Kraljica miru, ki je nastala iz molitvene skupine. Njihovo hišo v Medžugorju je z mozaiki opremil p. Marko Ivan Rupnik.

P. Ignacij, bolj malo vas poznamo, zato prosimo, da se nam za začetek predstavite.

Čeprav sem koroški Slovenec, naj kot zanimivost najprej povem to, da so moji stari starši bili doma prav tukaj blizu.

V naši družini smo bili trije otroci. Jaz sem najstarejši, drugi brat je po študiju agronomije prevzel doma kmetijo, tretji brat pa je študiral medicino, sedaj živi na Dunaju in ima

štiri otroke. Študiral sem seveda tudi jaz, a moja prva izbira ni bila teologija, ampak elektrotehnika in atomska fizika. Zanj sem se odločil, ker sem mislil, da se bom do Resnice o tem, kdo se skriva za vso lepoto sveta in dobroto ljudi, ki me obdajajo, dokopal z znanstvenim raziskovanjem. A vsa znanost me je pustila praznega.

Proti koncu študija pa sem slučajno prebral novico, da naj bi se Marija prikazovala šestim otrokom v tedanji Jugoslaviji. V srcu se mi je porodila zelo močna želja, da grem čim prej tja. Res mi je skoraj po čudežu uspelo in že takoj sem imel tudi dovoljenje, da sem prisoten na prikazovanju. Postavil sem se spredaj, ker sem želel z očmi tehnika natančno spremljati

vse, kar se bo zgodilo.

Med prikazovanjem pa ... Začutil sem, da je nebo odprto, izkusil sem ljubezen, ki me presega, ki presega moj razum in mi kaže novo inteligenco, inteligenco čistega srca, ki je ljubezen in odpuščanje. Tako sem po mnogih iskanjih Resnico našel v Medžugorju.

Takrat je bil medžugorski župnik p. Jozo Zovko. Kako se ga spominjate?

P. Jozo Zovko sprva ni verjel, da se Marija prikazuje. Ko pa je tudi on to doživel, ga nič več ni moglo ustaviti. Rekel je: Marija je z nami, ni se nam treba nič bati. Iskal je tudi načine, kako bi najširšemu krogu ljudi povedal, kaj Marija želi od nas. Tako je nastala nazorna podoba petih

kamnov – kot pastoralni pripomoček za razlago prvih sporočil.

Ko smo prvič prišli sem, je on ravno prišel iz zapora. Takrat smo se redno srečevali. Tudi kasneje, ko je bil župnik v Bukovici, sem en teden živel pri njem. Kasneje smo ga z romarji vedno obiskali, da nam je pripovedoval o prvih dneh prikazovanj.

Vi se poznate tudi z vsemi vidci. Od kdaj?

Za veliko noč 1983 sem bil v Medžugorju s svojimi starši, za binkošti pa z mladino. Takrat smo bili v Bijakovičih, ker so tam imeli žegnanje. Kosilo smo imeli pri Vicki, na kavo smo šli k Mariji in potem smo vse popoldne ob kitari skupaj prepevali. Spoznal sem tudi Jakova in njegovo mamo, ki pa je že poleti 1983 umrla. Bila je zelo prisrčna oseba. Z Ivanom sva se tudi spoprijateljila.

Tako ste potem vi lahko organizirali obiske vidcev na Dunaju!

Drži! Vendar je v Avstrijo prvi prišel p. Slavko Barbarić, ki je najprej obiskal Dunaj, Graz in Linz, kasneje pa še druge kraje. Na Dunaju ga je prišlo poslušat čez 20.000 ljudi. Vsi so se čudili, kako je toliko ljudi izvedelo za ta obisk. Mi pa smo dobili v Avstriji eno od 99 števil, na katero se je lahko klicalo zastonj, in na to številko smo dali obvestilo o obisku p. Barbarića. Avstrijska pošta je mislila, da ne bo dosti klicev, izkazalo pa se

je, da je bila to najbolj klicana telefonska številka. Takrat je bil to zelo dober in poceni način obveščanja.

P. Slavka sem jaz vozil po Avstriji in moram povedati, da smo vedno obiskali tudi lokalne škofe. Oni so te obiske podpirali, prav tako pa so, posebej v tistih prvih časih, radi podpirali tudi frančiškane v Medžugorju.

Vi ste do duhovniškega poklica prišli po malo daljši poti. Je Božjemu klicu težko slediti? Vprašam tudi zato, ker se število duhovnikov vsaj v Evropi kar zmanjšuje.

Jaz osebno tako mislim, da Bog kliče delavce v svoj vinograd. Delavce, ne duhovnike! Seveda preko duhovnikov Cerkev deli zakramente, to je njihova velika naloga, vendar naša vera uči, da je samo en duhovnik, Jezus

Kristus, vsi ostali pa samo Njemu služimo. Jaz si ne bi delal takih preglavic s številom duhovnikov. Bog pokliče toliko duhovnikov, kolikor jih potrebuje Božje ljudstvo.

Kdo pa so potem ti delavci?

Poleg najpomembnejših delavcev – duhovnikov, so pomembni tudi laiki. Bog kliče vse, ki so pri krstu prejeli Svetega Duha, da v njegovi moči opravljajo duhovniško službo. Ta razlika med duhovniki in laiki se preveč poudarja. Mislim, da v sedanjem času prav laiki lahko zelo veliko naredijo. Zdaj, ko je Evropa v krizi, je tudi duhovništvo v veliki krizi. Prej je bil to ugleden poklic, mnogi so se odločali zanj, vprašanje pa je, kakšni duhovniki so bili. Danes pa mora Bog nekoga res »dobro poklicati«, da se za to odloči. Danes je to težak poklic, ljudje duhovnikom

ne ploskajo. Razen tega tudi tisto, kar sporočajo, ni zabavno. Mediji so veliko zabavnejši. Naloga duhovnika pa je ljudi voditi k Bogu, k temu, da doživijo Boga, in k zakramentu spovedi, pri katerem duhovnik v imenu Cerkve podeli odpuščanje.

Občutek imam, da ste vi zelo rad duhovnik. V čem mislite, da kot duhovnik lahko nekomu pomagate?

Jaz tega ne čutim tako kot vi. O tem je pravzaprav zelo težko govoriti. Vem predvsem to, da se moje življenje deli na dva dela: na tistega pred posvečenjem in na tega po posvečenju. In da Bog odloči veliko stvari. Človek nima te moči niti ne védenja, da bi karkoli vodil, ampak se mora samo prepustiti Božjemu vodstvu. Potem šele ob pogledu nazaj, vidi, kako »posrečeno« je Bog vse izpeljal.

Razen tega človek tudi ne vidi vsega, on šele sestavlja mozaik. Ker tako ozko gledamo, vsi govorimo, da je naš čas težak. Jaz pa mislim, da je to milostni čas, odličen čas tudi za Cerkev. Ker bodo morda kakšne strukture same od sebe propadle in je morda dobro tako. V tem času lahko laiki veliko naredite.

Če npr. vprašate mlade, kje so se naučili moliti, povejo, da doma, v družini, tam so se naučili odnosa z Bogom. Člani v družini opravljajo duhovniško službo, tam se pravzaprav predaja vera. Vere ne preda duhovnik ali šola ali javni prostor.

Jezus je tudi rekel, naj delamo taka dela, ki bodo ljudi spodbujala k češčenju Boga (Mt 5,16). Iz naših del ljudje ne vidijo nas, ampak spoznavajo Boga Očeta. Zato pravim: Cerkev in maša – to je zelo pomembno. Glavni dar pa je skupnost, ki jo vsi gradimo s tem, da gradimo odnose med seboj in z Bogom. Taka skupnost vedno pritegne.

Ljudje si za duhovnika mislijo, da veliko moli. Kako pa vi molite?

Molitev je to, da se zavedamo, da smo v odnosu z Bogom in da smo mi, posledično, v dobrih medsebojnih odnosih. Če smo vsi v Jezusu Kristusu, je lahko moliti. Tudi delo je lahko molitev. Seveda ne mislim tega, da bomo zdaj delali in temu rekli molitev, niti ne, da delimo čas dela in čas molitve. Delo je molitev, če ga posvetimo Bogu, če Boga povabimo k svojim vsakdanjim opravilom in Ga prosimo, da nas in naše delo blagoslovi. Če Bog v svoj vinograd kliče delavce, torej tudi hoče, da ga z delom častimo. Skrb za ostarele starše je molitev, čuvanje vnukov je molitev, aktivno sodelovanje pri reševanju težav v službi je molitev, pomoč pri kuhinjskih opravilih v časovni stiski je molitev ... Pri molitvi je najpomembnejše, da častimo Boga. Če s svojimi dejanji kažemo Boga, je to pravzaprav molitev. Dobro je, če imamo ves čas v zavesti to, da želimo ljudem pokazati Boga, da smo kot

neke vrste most, preko katerega bodo ljudje spoznali Boga. To je najpomembnejše v našem življenju.

Kakšen je pomen Medžugorja za današnji svet?

Ko sem prvič prišel v Medžugorje, sem zelo natančno čutil, da je tam meja med vzhodom in zahodom. Takoj za hribom Križevac je dolina, kjer je čisto drugačen svet. Meni je bilo največje sporočilo Medžugorja prav to, da je Marija izbrala kraj na tako občutljivi meji. Tam se zbirajo katoličani, pravoslavni, muslimani ... Prva oseba, ki je bila tam ozdravljena, je bil muslimanski otrok ...

Marija je prinesla sporočilo miru, ki se ni nanašalo na vojno, ki se je takrat razvila v tistih krajih ... Mnogi so mislili, da se bodo s koncem vojne končala prikazovanja. Marija pa se še vedno prikazuje ... Tudi videc Ivan je poudaril, da Marija prihaja, ker je ves svet v krizi, ker je Cerkev v krizi. Marija nam želi dati upanje in pokazati pravo pot. Najpomembneje je, da se ljudje spreobrnejo. Tudi politiki so ljudje ... Če so oni v nekih fiksnih zgodovinskih idejah, morajo mnogi ljudje zaradi tega zelo trpeti.

Ob 40-letnici prikazovanj so mnogi pričakovali razodetje skrivnosti ...

Res je, ampak videc Ivan je pogosto rekel, da Marija ne daje apokaliptičnih sporočil, ona vedno daje upanje. Prišla je kot mati, ki nas vabi, svari. P. Slavko je njena svarila ponazoril tako: Vozimo 300 km/h,

pred nami je oster ovinek. Mati pravi: zmanjšajte hitrost, sicer vas bo vrglo iz ovinka. Če ubogamo, bomo iz situacije izšli srečno, sicer bomo pa trpeli zaradi posledic svoje odločitve ...

P. Ignacij, najlepša hvala za vse, kar ste delili z nami. Povejte nam še kakšno misel za povzetek.

Marija največkrat pride vesela. Po videnju imajo vidci na obrazu neko posebno milino, tiho veselje. To je sporočilo Medžugorja, to tiho veselje, ki pa je Božji dar. Zato bi bilo prav, da smo zadovoljni s tem, kar imamo, da smo hvaležni za konkretno življenje, ki nam ga Bog daje, tudi če so v njem križi in trpljenje. Ker vemo, da je Bog z nami, pa je tudi prav, da veselje, ki izhaja iz tega, delimo naprej.

Pripravila: Mirjam Sterle

V spomin

P. SLAVKO BARBARIĆ

(11. 3. 1946–24. 11. 2000)

»PAZITE, KOD HODITE, KER JE SPOLZKO!«

To so zadnje besede p. Slavka Barbarića, ki so za marsikoga tudi življenjsko vodilo. Tega velikega Marijinega učenca se ob obletnici njegove smrti spominjamo z zapisom, ki pripoveduje o zadnji uri njegovega življenja.

Pomembnost zadnjih besed

Ko sestra smrt obiše katerega od človeških sinov, se njegovi najbližji običajno spomnijo zadnjih besed pokojnika.

Zanje lahko ostanejo kot nenapisana oporoka pokojnika, povzetek pokojnikovega življenja ali njegova zadnja želja zanje. Tudi časopisni članki ali internetne novice skušajo pridobiti pozornost bralcev z zadnjimi besedami tega in onega igralca, matere, ki so jo ubili teroristi, z

zadnjimi besedami mladega svetnika ...

Frančiškani zelo dobro poznajo zadnje besede svojega serafinskega očeta: »Bratje, začnimo znova, ker doslej nismo naredili skoraj nič.« Te so zanje še danes izziv pa tudi klic k temu, da se nenehno trudijo za ponižnost, za zavedanje lastne nezadostnosti in Božje veličine v vsem, kar delajo – tako kot je to živel sv. Frančišek Asiški.

Že dvaindvajset let medžugorski župljani in vsi tisti verniki po svetu, ki imajo Medžugorje za svoj duhovni dom, ob koncu novembra podoživljajo trenutek smrti svojega najljubšega frančiškana, človeka, ki je v svojem življenju znal združiti hitrost in jasnost, molitev in čiščenje, delo in češčenje, besedo in molk, topel

nasvet in strog opomin, teologijo in pedagogiko, ljubezen in jezo ...

Novembrski vetrovi že dvaindvajset let raznašajo orumenelo listje z njegovega groba na pokopališču Kovačica za župniščem, številni plameni sveč, prižganih v njegov spomin, pa pričajo, da se ga mnogi ljudje spominjajo, da molijo k njemu, čeprav vsak na svoj osebni način, vsak s svojo osebno zgodbo.

Zadnje minute življenja p. Slavka

Po spominu Želimirja Mustapića, enega izmed Slavkovih fantov iz skupnosti Usmiljeni oče, so se zadnje minute Slavkovega zemeljskega življenja iztekale takole:

Tisti petek, 24. novembra 2000, je bil deževen. Tudi tisto jutro je p. Slavko obhajal sv. mašo v skupnosti Cenacolo in imel predavanje za romarje iz Koreje v dvorani Janeza Pavla II. Popoldne okrog 14. ure, na

začetku križevega pota, je bil videti le malo bolj bled kot sicer. Pri 12. postaji (Jezus umre na križu) je pokleknil, položil glavo med roke in intenzivno molil. Na vrhu je šel enkrat okoli križa, nato pa še pobral smeti (eno prazno plastenko). Ko so začeli sestopati, se je obrnil k romarjem in jih opomnil: »Pazite, kod hodite, ker je spolzko!«

Prav nemalo zatem se je ustavil pri štirinajsti postaji in poklical svojo tajnico: »Ritta ... Ritta!!!« in se samo počasi spustil na tla. Zdenko Martinović, član skupnosti Usmiljeni oče, je skupaj z Ritto hitro pristopil in ga ujel z roko. P. Slavko se je leže tresel, Zdenko pa mu je pod glavo dal svojo trenirko. Glava mu je sunkovito trznila na desno proti mestu, kjer je bila njegova tajnica Ritta Falsetto, na ustnicah se je pojavila pena in p. Slavko je izdihnil. Zdenko mu je zrahljal habit, da bi morda spet prišel

do zraka – in pri tem videl, da ima p. Slavko okoli vratu majhen znak TAU, okoli desne roke pa je imel zavezan bel rožni venec. Takoj za tem je prišel Patrick Letta z neko francosko zdravnico, poskušali so ga oživljati, a zaman.

Poslednje besede p. Slavka

Zadnje besede p. Slavka so torej bile: »Pazite, kod hodite, ker je spolzko!« Kaj nam povedo o njem in kaj povedo nam?

Te besede potrjujejo, da je p. Slavko res živel najpomembnejše sporočilo, ki ga v svoji šoli ljubezni Marija neutrudno ponavlja že več kot 41 let: naše življenje naj postane materinska ljubezen do drugih. Kajti kjer je materinska ljubezen – ljubezen, ki se je pripravljena žrtvovati za svoje bližnje – tam izginejo vsak strah, nemir in nasilje. P. Slavko je to poudarjal že v času svojega življenja in ta »nauk« uresničil tudi v svoji smrtni uri: njegova zadnja misel je bila skrb za brata človeka, ki je hodil poleg njega. To je sporočilo tudi za nas: ne dopustimo, da ta svet strahu, egoizma, skrbi za telesno zdravje iz nas iztrga človečnost, skrbnost in empatijo. Ne dopustimo, da iz nas izgine skrb za druge in ljubezen do njih. Ker potem ne bomo več ljudje. Zadnje besede p. Slavka »Pazite, kod hodite, ker je spolzko!« pa danes zvenijo tudi preroško. V svetu in družbi, ki vedno hitreje in vedno bolj

opazno izgublja kažipote za zdravo življenje, za pravila obnašanja, za mejo med dobrim in zlim ..., mora resnični katoliški vernik res paziti na vsak korak, saj pot postaja spolzka in nevarna za njegovo duhovno življenje.

Dan po Slavkovi smrti je Marija po vidcih sporočila, naj ne bomo žalostni, ker se je on rodil v nebesih. Njene besede so pokazale, da si je p. Slavko v življenju izbral dobro pot, ki ga je pripeljala do pravega cilja: pred obličje Najvišjega. Zato nam ne preostane drugega, kot da poskušamo slediti njegovim stopinjam na poti v večnost. Njegovi koraki so tisti, ki nam jih Marija ponavlja iz dneva v dan s svojo prisotnostjo in s svojimi sporočili. Če jim bomo sledili, bodimo pogumni, ne bojmo se – ne bo nam spodrsnilo!

Vir: Paula Tomić, Glasnik Mira 2020 (št. 11)

Prevod: M. Sterle

DEREK NA KRIŽVCU

Po koncu srečanja predstavnikov Marijinih obrokov v Medžugorju, od 3. do 5. oktobra 2022, sem imela prosto popoldne. Avtobus sem imela šele ob 22. uri. Bila je sredo, dan posta ob kruhu in vodi.

Namenila sem se na Križevac, potem ko sem izpraznila sobo in pustila prtljago v pisarni lastnika Ivana. Bilo je malo pred 13. uro. Na poti sem si kupila slamnik, ker je bilo opoldansko sonce močno. Tako sem si mislila: skočila bom do križa in nazaj, potem pa bom imela še dovolj časa, da v miru nakupim spominke, grem k molitvi ob 17. uri ... A se je zgodilo čisto drugače!

Pred drugo postajo križevega pota sem zagledala starejšega moškega s palicama, ki je nemočno stal na kamenju in klical, če mu lahko pomagam do vrha, do belega križa, kajti rad bi bil tam še enkrat, zadnjič v življenju. Naslednje leto da bo sicer spet prišel, a ne bo šel gor, tokrat pa želi priti na vrh, se fotografirati in poslati slike vsem svojim.

Odzvala sem se na ta klic in mu podala roko v oporo. Spraševala sem se, kaj mi hoče Gospod s tem povedati, kajti kmalu sem uvidela, da se moji načrti ne bodo uresničili. Za vsak korak sem mu morala kazati, kam naj stopi, pomikala sva se po

polževo. Zdelo se mi je čisto nemogoče, da bi na ta način kdaj prišla na vrh, zato sem mu, ko sva z muko dospela do tretje postaje, rekla, če bi šel nazaj. Mislila sem si, da bi ga spremljala, potem pa sama šla še enkrat gor. A je vztrajal, da želi naprej. Tako je bilo še pri nekaj naslednjih postajah, potem nisem več spraševala, saj bi bila pot nazaj tedaj že pretežka zame in bi bilo nemogoče, da bi še enkrat šla sama nazaj, obenem pa je tudi mene zagrabila želja, da mu pomagam do vrha.

Na poti k šesti postaji so naju dohitele tri deklince, našminkane, nališpane. Derek je poklical, če lahko pomagajo, in ena izmed njih, **Margareta**, se je odzvala. Tako sva ga podpirali vsaka na svoji strani in smo lezli naprej. Povedala je, da ima dedka, ki mu tudi pomaga. Nato so tekle naprej in ob postaji križevega pota na glas molile. Bile so iz Velike Britanije, tako kot Derek. Margareta se je vključevala občasno in ga pomagala premikati.

V roki sem imela rožni venec, ker sem ga molila pred srečanjem z Derekom. Tudi ob njem sem ga poskušala moliti, a ni bilo mogoče, saj sem morala nenehno govoriti z njim. Ko sem poskušala na glas moliti, me je skoraj nejevoljno vprašal, če molim, in sem rekla, da poskušam ... On pa je ves čas ponavljal, da bo poslal fotografije z

vrha. Tedaj sem se odločila, da je treba moliti drugače. Povedala sem obema z Margareto, da tisti dan, 5. oktobra, goduje Favstina Kowalska, ki je veliko molila za mir, in ju spodbudila, da to pot posvetimo njej in usmiljenemu Jezusu za mir, za razsvetljenje svetovnih voditeljev. Nista odgovorila, kar sem štela za njun pristanek.

Mladenke so naju zapustile po dveh postajah, ostala sva sama. Derek ni imel s seboj niti vode, niti robčkov, jaz pa tudi ne dovolj, zato sem oboje izprosila od mimoidočih, kar ni bilo težko, takoj so bili pripravljeni

Ray, Derek in Marta

pomagati.

Nekaj postaj sva prehodila sama, nato pa se nama je pridružil **Ray** z Irske, ki ga je Derek poklical, ko je šel mimo naju, in se je odzval na klic. Neki mlajši, lep duhovnik je prišel naproti in je neodobravajoče zmajeval z glavo, ko nas je videl, kako stopicamo. Naproti nam je prišel tudi par srednjih let, ženska je govorila hrvaško. Sočutno nas je gledala, nato pa s solzami v očeh rekla, da Marija to vidi in da bo dala, da uspemo in da bo Derek nazaj hodil sam. Takrat sem upala, da se bo zgodil čudež in bo prišla ekipa, ki ga bo nesla dol, kajti

za vsak premik noge je bilo treba poskrbeti, ga spodbujati.

Na poti so poleg Margarete in Raya pomagali še Craig iz ZDA, Tatjana z Danske ter Klara in Gerhard, oba iz Avstrije.

Meni je Derek zelo zaupal in me je tudi potem, ko so se vključili drugi, ves čas klical in me ni spustil z oči. Ko se je bal stopiti naprej, me je poklical, in ko sem ga čvrsto prijela za nadlaket, je naredil premik. Sproti je spraševal: »Kaj pa zdaj, kam naj stopim?« Ponovil je, kar sem rekla, in sledil navodilu, včasih pa je naredil čisto po svoje.

Pri spomeniku p. Slavku Barbariču na 14. postaji smo se ustavili in sem mu pripovedovala o njem.

Uspeli smo priti do vrha in tam srečali predstavnico Marijinih obrokov iz Avstrije, Klara, in njeno sodelavko. Klara je bila ganjena, ko je gledala Dereka, in ni vedela, kako pomagati. Ko je izvedela, da nisva nič povezana, da me je našel na poti, je rekla: »You are saint!« Njena prijateljica mi je ponujala pijačo, a sem se ji zahvalila, saj sem imela še dovolj vode za Dereka.

Sledilo je to, zaradi česar si je Derek želel na Križevac – fotografiranje, da bo posnetke poslal svojim prijateljem. Ko smo to končali, je bilo že 15.40, zato je Ray odhitel s hriba, ker je bil dogovorjen za neko srečanje ob 16. uri.

Ostala sva spet sama z Derekom. Tudi

meni se je mudilo, a sem pobožala križ, sebe, vse svoje in vse, ki se me kakorkoli dotikajo, pa priporočila Jezusu. Nato sem spodbudila Dereka, da greva na pot. Nerad se je skobacal čez zid ob križu.

Ko sva korak za korakom stopala po prvih kamnih po drugi poti navzdol, sem opazila vitko gospo mladostnega videza, a verjetno že kar v letih, ki je sedela in meditirala malo stran od poti. Ogovorila sem jo, takoj nato pa jo je Derek poklical, če lahko pomaga. Dvignila se je, prišla k nama ter rekla: »Na ta način ne bosta prišla do jutri dol!« Rekla je, da naj Derek nasloni roke na njeni rami in stopi za njo. Povedala je, da je iz Danske in da ji je ime Tatjana. Bila je odločna, suverena. Ukazala mu je, kam naj premakne nogo, spodbudila ga je, da se je držal za rame in hodila pred njim, on pa je imel obe roki na njenih ramenih. Jaz sem ga podpirala od strani. Tako smo šli nekaj časa, a je šlo bistveno počasneje, kot si je Tatjana predstavljala. Vdala se je v počasno hojo, bila vztrajna, empatična, sodelujoča. Kasneje mi je povedala, da ima izkušnje s starejšimi ljudmi, saj sama skrbi za svojo 97-letno mamo.

Tako smo hodili kake pol ure, ko je za nami pritekel **Craig** iz ZDA. Ko nas je videl, je kar sam rekel: »Brat, ali potrebuješ pomoč?« Takoj je pristopil, ga prijel pod roko in pomagal hoditi. Prevzela sta ga s

Tatjano, ona je hodila spredaj, zadaj ga je držal Craig, jaz pa sem bila nekaj časa prosta. Čez čas se je pridružil še **Gerhard** iz Avstrije, tako da sva bili obe s Tatjano prosti. Derek me je ves čas klical in preverjal, kje sem. Hodila sem spredaj, da sem iskala ugodnejše odcepe poti. Ko je prišla stiska in si Derek ni upal naprej, me je poklical in sem prišla, ga čvrsto prijela, pa je šlo.

Tudi Craig je mislil, da sva z Derekom skupaj v skupini ali pa vsaj v hotelu. Ko sem povedala, da sem ga spoznala po naključju na poti, tako kot on, je Craig rekel: »You are angel, you are

Tatjana, Derek in Craig

going directly to heaven.« Jaz pa sem mu rekla, da je on angel, ker se je sam javil za pomoč.

Ko sva bila z Derekom še sama, sem imela notranji boj. Očitala sem si, da ga nisem odvrnila od te poti, mislila sem, da bi ga morala zavrniti ali pa spraviti nazaj v dolino. Ko je enkrat nevarno zanihal in sem ga komaj ujela, da ni padel nazaj, sem se zavedla, kaj bi se lahko zgodilo. Spraševala sem se, ali je temu, da sem sprejela ta izziv, botroval tudi moj napuh, da bi ga spravila do vrha v stanju, v kakršnem je bil, ob tem pa obremenjevala še ostale ljudi.

Gerhard, Derek in Craig

Hvala Bogu se je vse končalo srečno. Dereka smo pripeljali do vznožja Križevca, kjer sem se poslovila od njega, saj je ob njem ostal Craig. Od tam ga je taksi odpeljal v hotel.

Sama sem uspela kupiti spominke, ki sem si jih na hitro ogledala že zjutraj, prišla sem ob začetku molitve pred blagoslovom nabožnih predmetov, tako da so bili tudi spominki blagoslovljeni. Nato sem imela kratko srečanje s patrom Ignacijem Domejem, ki mi je podelil prelep Božji blagoslov. Zvečer sem v središču Medžugorja srečala Craiga, ki mi je povedal, da je Derek s svojo skupino na večerji v restavraciji. To je pomenilo, da je vse v redu. Bogu hvala.

Marija je za vse poskrbela. Ray je rekel, da je imel čisto druge načrte, a je Bog očitno hotel, da je pomagal bratu. Fotografije sem poslala naslednji dan in prejela lepo zahvalo od Dereka in Raya.

Marta Ciraj

Razmišljanje

ZAHEJ (Lk 19,1–10)

Toliko vsebine je v tem evangelijskem odlomku, da me vedno znova nagovarja in tudi nasmeji. Spomini nanj so res neverjetni in me napolnijo z veseljem. Prav tako me očarajo s spoznanjem, kako je v Božji navzočnosti vse napolnjeno z Ljubeznijo, ki presega naše želje in pričakovanja. In vsaka misel, ki se enkrat rodi v Božji bližini, raste, se širi in rojeva sadove še mnogo časa po tem.

Tale naš Zahej je bil v Jerihi. Jeriha kot menda najstarejše mesto na svetu, zagotovo ni zaman zapisano v tem odlomku. Mene spominja na to, da si Jezus upa priti ali vstopiti v najstarejša mesta našega srca in iti čez. Tudi sami si ne upamo marsikdaj vstopati v tisto, kar je v nas najstarejše. Jezus pa ima ta pogum ... Evangelij se nadaljuje, da je tam bil neki mož, ki pa ni bil samo »neki«, ta mož je namreč imel tudi ime. Bil je Zahej. Z imenom nam ta človek postane nekako blizu in domač. Evangelist pa je še bolj natančen in ga v nadaljevanju opredeli po njegovem družbenem položaju, češ da je bil višji (!) cestninar, in nato nadaljuje tudi z ekonomsko »oznako« našega Zaheja, pove namreč, da bil je bogat. Po tem opisu sodeč je imel neko čast,

slavo, vsaj navidezno ... V resnici pa je bil premožen davčni izterjevalec, zaradi česar so se ga običajni ljudje verjetno nekoliko bali in se ga izogibali.

Če se danes ozrem okoli sebe, pravzaprav vidim nekaj podobnega, saj sta ugled in premoženje tisto, po čemer hrepeni večina ljudi. Pa prav tu se povest o našem Zaheju šele začne. Temelj razumemo, jasno je, o kom govorimo. O nekom, ki mu je »uspelo«, vsaj na videz!! Svojo bedo in praznino v srcu prepozna le Zahej sam! In prav zato je naš Zahej želel videti Jezusa, »kdo je«. Evangelij piše, da ga zaradi množice ni mogel, ker je bil majhne postave ... Množica so stvari in ljudje, ki me obkrožajo, s

katerimi preživljam čas in me na eni strani povzdigujejo zaradi pozunanjenega pogleda na moje življenje v nekoga, ki je uspešen in bogat, na drugi strani pa mi zastirajo pogled na Jezusa. Saj sem tudi jaz »majhne postave« ..., kot Zahej. Majhnost običajno človeka zmanjša na napuh in iskanje potrditve tam, kjer je odvzeto dostojanstvo. Vsak si želi biti velik, Zahej pa je verjetno v sebi čutil, da ima kljub svojemu družbenemu položaju in bogastvu majhno vrednost!?!

Naslednji glagol, ki me vedno znova prebudi v gibanje, je, da je Zahej tekkel dalje in splezal na divjo smokvo ... Ko si zares zaželim zagledati in ugledati Jezusa, nas to spravi v gibanje, začnemo se premikati, odmaknemo se od starih vzorcev, od množice stvari in ljudi, ki nam jemljejo pogled, in se povzpnejo na smokvo. Stvarstvo nam je vedno na voljo, da ga uporabimo za dvig, za vzpenjanje, da bomo lažje ugledali Jezusa. Da sami vložimo napor in se premaknemo. Povzpeti se je naša osebna uvertura, naš osebni »da« Jezusu, da nas lahko obišče in s svojo ljubeznijo prenovi, ozdravi. Če si zares želiš najti Jezusov pogled, potem najdeš tudi pot in splezaš visoko na drevo. Takrat, ko zares iščemo Božjo bližino, nas nič ne more ustaviti, niti misel na to, kaj bodo pa ljudje rekli.

Če se vrnem k Zaheju: verjetno se je

marsikdo začudil, da »dacar« pleza na drevo, da bi videl Gospoda. Pa Zaheju to ni bilo nič mar. Kakršnakoli pot, pretečena ali preplezana, je vedno pot do spoznanja. Verjetno se je vse skupaj dogajalo nekje blizu Zahejeve carinarnice in prav ta carinarnica mu je bila priložnost, da je srečal Jezusa. Torej brez posebnega Zahejevega planiranja, napora, urejanja dogodkov je sam Jezus prišel mimo. Te besede pa so tiste, ki me kličejo k miru, k spoznanju, da bo Gospod sam pokazal pot, kje naj tečem in plezam, vse ostalo bo naredil On.

Jezus je prišel po prašni poti, da bi videl Zaheja na smokvi. Dobesedno se je Jezus spustil dol, Zahej pa je splezal gor, da sta se njuna pogleda lahko srečala. Jezus nas poišče povsod, tudi v naših iluzijah. V prašnem svetu z nogami na tleh prihaja v naše navidezne višine želja in upanj, hrepenenj in domišljije. In v to naše protislovje Jezus zakliče naše

ime, tako da brez dvoma vemo, da kliče nas: »Zahej, stopi hitro dol ...« Jezus Zaheja pokliče dol, v resnično življenje, vendar ima isto življenje v Jezusovi prisotnosti popolnoma nov pomen, nov značaj, novo upanje. Nič več ni le navidezno, iluzorno, ampak je samo resnično!

Jezus se sam povabi k Zaheju in mu reče: »Danes moram ostati v tvoji hiši!« Meni to pomeni: v mojem srcu, v mojem poslanstvu. Jezus prepozna vse naše želje in želi biti v njih z nami ter jih urediti in uskladiti z Božjo voljo. Če bom želela ugajati družbi, potem ne bom uspela ne želeti, kaj šele teči in plezati, da bi ugledala Jezusa, in kaj šele zaslišati njegovo željo, da želi ostati danes pri meni. Pa ljudje, vsaj tako beremo, niso mrmrali, ko je Zahej želel, iskal, tekkel, plezal, da bi dosegel Jezusov usmiljeni pogled. Bili so nekako brezbrizni. Mrmrati so začeli, ko je

Jezus šel k Zaheju na njegov dom. Ljudem ni dosti mar naše hrepenenje po Bogu, ko pa Jezus začne zares prebivati v nas in začnemo živeti z njim, takrat začno mrmrati o naši grešnosti. Vendar pa se zares spreobrnemo šele takrat, ko Jezus prebiva v nas, ko nam s svojo prisotnostjo vrača blagoslov. Vsakršna rešitev nas samih, naših okoliščin pride od Boga. Potreben pa je naš da – v molitvi, v dinamiki, v premiku srčnega kompasa iz sklonjenosti do ponosa na to, da smo Božji otroci.

Zahej me v tem odlomku uči, da moram najprej sprejeti sebe takšnega, kakršen sem, in dopustiti, da me Jezus spremeni tako, kot on želi, da me pokliče iz mojih mitnic, iz mojih inšpektoratov ter me v svojem naročju odnese na cvetlična polja blagoslova, popolne ljubezni in odrešenja.

Andreja Marinšek

Vir foto: <https://predicatelosuitetti.com>

TI SI NAŠA ZVEZDA

Gospod Jezus, vodiš nas skozi čas že od takrat,
ko je Tvoje ljudstvo hodilo od oaze do oaze
in životarilo v pustem puščavskem svetu.
Moabski kralj jih je želel prekleti in uničiti,
slepi videc pa je pokazal na njihovo veličino in poslanstvo.*

Gospod Jezus,
Bileám je iz časovne daljave napovedal tvoj prihod,
da bo zvezda vstala iz Jakoba
in se bo žezlo dvignilo iz Izraela.
Kako veličastne so vojske in šotori tega ljudstva
in kako čudovita je dežela, v katero so bili namenjeni!
Iz tega ljudstva si prišel Ti in prinesel kraljevanje Duha,
s svojim prihodom si presegel kulture in civilizacije.

Gospod Jezus, pomagaj nam sneti zagrinjalo z oči,
da bomo videli čudeže, s katerimi je Bog vzgajal človeštvo.
Tako se bomo veselili mogočnega delovanja Tvoje milosti
in neskončnega usmiljenja, ki ga je sprožil Tvoj prihod.

Gospod Jezus, tudi v tem času bodi naša zvezda,
ki nas bo vodila skozi razburkane valove sprememb
in odstranila siva zagrinjala nad zgodovino,
ki ovirajo Tvoje prihajanje in Tvojo moč.

**Obudi tudi danes preroke, ki bodo znali
brati Tvojo prisotnost v dogajanju časa
in voditi k Tebi, ki si najmočnejša in najboljša zvezda.
Naj bodo naše poti naravnane po Tvoji zvezdi.**

**Mati Marija, ki si poslušala in znala razbirati Božje navdihe,
ki si prepoznala angelovo sporočilo in poklic
ter mu je ostala zvesta vse življenje, izprosi nam,
da bomo tudi mi, kakor ti, verovali,
da je tvoj Sin edina zvezda,
ki presvetli vsako temo tega sveta.**

Primož Krečič

*** 4 Mz 22-24**

V premislek

HUDIČEVA KRAJA ČASA

Na občnem zboru združenih hudičev je generalni tajnik v uvodnem govoru udeležencem zbora spregovoril takole:

»Nimamo možnosti, da bi kristjane odvrnili od obiska cerkve. Ne moremo jih odvrniti od branja Svetega pisma in po njem spoznavanja resnice. Lahko pa jim preprečimo, da bi z Jezusom razvili oseben in ljubeč odnos in da bi molili. Če bi kristjanom uspelo ustvariti ta odnos z Jezusom, mi ne bi imeli več moči nad njimi.

Medtem ko oni molijo, smo mi v nevarnosti. Zato naj gredo v cerkev. Naj živijo po svoje, vendar jim kradite čas, tako da ne bodo mogli graditi ljubečega odnosa do Jezusa Kristusa, sploh pa ne moliti! To je moj ukaz vam, angeli podzemlja. Ustavite jih!«

»Kako to storiti?« so vprašali hudiči.

»Takole: Nenehno jih zaposlujte z

množico nepomembnih stvari v vsakdanjem življenju ter si vedno izmislite kaj novega, da boste obvladovali njihove misli. Razen tega jih spodbujajte, da čim več zapravljajo in razsipavajo z denarjem, jemljejo kredite in posojajo.

Žene prepričajte, naj se z vso močjo osredotočijo na svoj poklic in ure in ure preživijo na delovnem mestu. Njihove može prepričajte, da morajo delati šest ali še bolje sedem dni na teden in 10 do 12 ur na dan. Le tako si bodo lahko privoščili svoj nesmiselni življenjski slog. Ne dovolite jim, da preživljajo čas s svojimi otroki in da molijo zanje. Ko bodo njihove družine dokončno razpadle, jim njihovi domovi ne bodo več nudili zaščite. Napolnite jim glave, da ne bodo mogli več slišati tihega glasu Svetega Duha.

Med vožnjo naj imajo ves čas prižgan radio. Doma naj bosta ves čas prižgana televizor in računalnik. In poskrbite, da se lepa in harmonična glasba ne sliši v nobeni trgovini, v nobeni restavraciji na svetu, ne podnevi ne ponoči. Nasprotno, bombardirajte svet s čim glasnejšo glasbo in ropotom. To bo počasi zastrupilo njihove misli in uničilo edinost in povezanost z Božjim

kraljestvom in Kristusom. Med obroki preplavite njihove mize s časopisi in z revijami.

24 ur na dan jim polnite glave z najnovejšimi novicami. Prelepите ulice z napisi in plakati za kakršnekoli izdelke in jih prepričajte, da brez njih ne bodo srečni. Napolnite njihove poštnе nabiralnike z reklamami. V revijah in na naslovnicaх objavljajte fotografije lepih in privlačnih deklet, da bodo možje verjeli, da je zunanja lepota odločilna in da se jim lastne žene ne bodo zdele več privlačne. To bo pomagalo hitreje uničiti družino.

Tudi na dopustu jim ne dovolite miru. Poskrbite, da bodo z mislimi ves čas odsotni, in jih zaposlite, da se bodo na delo vračali izčrpani in polni nemira. Pazite, da se na sprehodih ne bi veselili narave, kaj šele da bi občudovali Božje stvarstvo. Namesto tega jih pošljite v zabaviščne parke, diskoteke, na športne dogodke, koncerte in v kinematografe.

Naj bo vaš cilj: zaposliti ljudi, zaposliti in še enkrat – zaposliti! Samo da ne bi našli časa za vprašanja o smislu življenja in za preživljanje časa z Bogom! In ko se srečajo z drugimi kristjani, jim ne dovolite, da bi govorili o Bogu, ampak njihove pogovore napolnite s trači in z neumnostmi, da se bodo razšli s slabo vestjo in slabimi občutki. Ponovno poudarjam: Ne dajte jim časa za molitev, časa za hvaljenje in slavljenje Boga. Moja ušesa ne

morejo poslušati slavnih pesmi, te me spravljajo ob pamet!

Ne popustite v svojih prizadevanjih. Kristjani morajo biti tako zaposleni, da ne bodo imeli časa za širjenje evangelija in pridobivanje duš za Boga. In za to domnevno pomanjkanje časa jim poiščite toliko utemeljenih izgovorov, da jim niti na misel ne bo več prišlo, da bi Boga prosili za pomoč. Kmalu bodo živeli iz lastne moči, za varnost, ugled pred svetom in mastno plačo pa bodo žrtvovali svoje zdravje, družino in Boga. To bo delovalo!«

Plenuma je bilo konec, vse je potekalo gladko.

Hudiči so se vneto lotili dela, da bi izpolnili ukaz: kristjane povsod po svetu še bolj zaposliti kot so bili zaposleni prej, jim naložiti nova bremena in jih preganjati, preganjati ...

Neznani avtor

Vir: <https://www.medjugorje-info.com/en/duhovni-kutak/davolska-krada-vremena>

Vir foto: pexels.com

Razmišljanje

TO JE ČAS BEDENJA

Budnost ali čuječnost je pomembna osnova za vse dejavnosti, odnose, poklice. Kdor je buden, opazi, kaj se dogaja, vidi izzive in nanje odgovarja. Zato je še posebno značilna drža menihov, ki skrbijo za budnost čez dan in jo ohranjajo tudi ponoči. Ne toliko fizično, ampak skrbijo, da so duhovno budni in spremljajo, kar se dogaja.

Zgovorna zgodba o drži budnosti je Jezusova prilika o desetih dekletih, ki jo je zapisal evangelist Matej (25,1-13). Dogajanje je postavljeno v noč in ta dekleta so pripravljena premagati vse ovire, da bi šle na svatbo. Povabljene so, da gredo na praznik in svetlobo. Svatba je tudi podoba povezanosti, veselja, ker se praznuje ljubezen. Ljudje so na svatbi izpolnjeni, celoviti, so v polnosti to,

kar so. Bog nas ni ustvaril za trpljenje, ampak za veselje, ljubezen in izpolnitev.

Težava je nastala, ker se je ženin zakasnil in so morale čakati na novico o njegovem prihodu. Nekaj teh deklet se je pripravilo na pot in ga živo pričakovalo. Niso se razpustile in se zabavale, da bi porabile olje v svojih svetilkah. Pri drugih dekletih pa se je to zgodilo in so bile nepripravljene za pot na svatbo.

V resnični budnosti, ki je tudi določena strogost, ohranjamo svoje sile, misli in sredstva za to, kar je pomembnejše in na kar dejavno čakamo. Tega dogodka ne izsiljujemo, čeprav smo zanj odprti. S tem pustimo svobodo osebi, ki jo pričakujemo, da izbere čas svojega prihoda. Čakanje se utegne zavleči,

vendar to zmoremo prenesti z budnostjo in s potrpežljivostjo. Prav slednja je veliki znak in krepost, ki je povezana z ljubeznijo. Včasih je težko biti potrpežljiv, ampak zaradi odnosa ta naravnost ni slepa in po določeni žrtvi rodi bogat sad. Pričakovani bo prišel, življenje se bo odprlo, noč bo premagana, bolečina bo prenehala. Modrost je v vztrajni budnosti in pričakovanju. To mora biti svobodno in pozorno, da ne zamudi zelenega prihoda, ki prinaša osvoboditev, življenje in veselje.

Morda se zdi odnos med delom deklet brez olja in drugim delom deklet, ki svojega nočejo posoditi, krut. Vendar tu ni kompromisa, pravi Wilde. Ali smo budni in pozorni, ali pa gre življenje mimo nas in nas pusti praznih rok. Za praznik se moramo potruditi in se nanj pripraviti. Isto velja tudi za druge dogodke in spremembe. Drugim lahko

pomagamo, izbere pa vsak sam.

Ljudje zapravljajo olje in ga razmetavajo z zabavami, potovanji, z begom v neresnične svetove, utapljanjem v zasvojenostih in užitkih. Ko je treba zbrati sile in se odpreti milosti, jih ni, zmanjka jim olja in se izgovarjajo ali celo obtožujejo druge. To se dogaja na različnih področjih, od izbire šole, poklica, prijateljstva, pri ustvarjanju družine, sprejemanju otrok, pri delu za skupnost, pomoči ubogim, pri duhovnosti in cerkveni pripadnosti. Množice ljudi se utapljajo v grenko-sladkem uživanju in niso budne, da bi mogle stopiti za Ženinom na njegovo gostijo.

V budnosti ne odpravimo svojih čustev in dejavnosti, držimo pa jih usmerjene k večji in bolj polni dobrini življenja. Menihi ohranjajo strogost noči, gredo zgodaj spat in se ne prepuščajo sanjskemu svetu s

televizije, nepotrebnim informacijam ali drugemu večernemu »utapljanju«. Nekateri redovi vstajajo sredi noči in molijo za tiste, ki ne znajo živeti svojih noči. Prav tako ohranjajo evharistični post do jutra, da bodo mogli stopiti k srečanju z Jezusom. Odvreči morajo vse, kar bi jih moglo odvrniti od povabila na svatbo in srečanja z Ženinom, ki je odrešenik, temelj svobode in resničnega veselja. Potrošniška pobuda vleče proč od budnosti, ljudi dela za porabnike stvari in jih vodi v umetno veselje, kjer ni srečanja in svatbenega slavlja. Hudobni duh naredi vse, da bi odvrnil ljudi od duhovne budnosti in bi zbežali v sebično hlastanje užitkov. Velika razlika je napolniti neprespane ure z molitvijo in odkrivanjem bogočloveških spodbud ali pa sprejemati takšne in drugačne oblike odklopov, razpuščenosti, sanjarjenja in drog. Noč mora biti spokojna in strumna, da pripravi moči za naslednji dan in za vse izzive, ki jih bo prinesel. Zelo je pomembno, da se dan začne z molitvijo in mislijo na Gospoda, ki razliva svojo ljubezen. Če morem reči: »Tebe ljubim«, potem sem še živ in sposoben ljubezni. Jezusov prihod vsebuje sprejetje vsega, kar bo prišlo, časa, ko ne bo otožnosti, ampak odrešenje in pomirjenje. Srečanja z Ženinom prinašajo radost in notranjo umiritev. Poseben primer je Janez Krstnik, ki se je srečal z različnimi ljudmi in jim

pomagal, da so se očistili od grehov in se naravnali na pot Odrešenika, ki prihaja.

»Glejte, Ženin prihaja!« To oznanilo gre med glavami razočaranih ljudi. V življenju so pomembni trenutki, v katerih se še bolj zavemo svoje poklicanosti, tega, kar smo in kar moramo biti, da z naklonjenostjo sprejmemo svoje obveznosti, napore, bolečine, skupnosti, službo, ljudi okrog nas. Vse se zbira v dobrohotno in naklonjeno skupnost, ki praznuje z Ženinom. Življenje ni le solzna dolina in tragičnost, v kateri krademo grenko-sladke užitke. Treba je prilivati olje ljubezni in dobrote ter vztrajno čakati na povabilo, ki bo prišlo. Tudi moči in sile življenja moramo modro razporejati, prav tako tudi denarna in druga sredstva. Pregovor pravi, da je več dni kot klobas. Avtomobil mora imeti goriva vsaj do bencinske črpalke in mora biti vozen, da ga lahko uporabimo v vsaki okoliščini ... Da ne govorimo o budnosti policistov, nujne medicinske pomoči, gasilcev, različnih varnostnikov, budnosti staršev pri rasti in vzgoji otrok, budnosti v tolikih odnosih ...

Duhovna budnost srca je temelj osebne svobode in vedrega pogleda tudi v zahtevnih okoliščinah. Za življenje ne potrebujemo veliko prtljage. Pomembno je, kam smo usmerjeni in iz česa živimo. Drugo se vse razvrsti po svoji meri. Apokalipsa pravi, da Ženin stoji pri vratih našega

srca in trka, da mu odpremo. Želi večerjati z nami, to je stopiti v domač, osebni odnos (Raz 3,20). Če bomo budni in če se bomo premaknili, mu bomo odprli, ga sprejeli. Nastalo bo vzdušje prijateljstva, praznika, veselja. Če bomo pa zaspani, odsotni, jezni, če bo vse razkopano in polomljeno, nas bo sram pred njim. Toda on se ne boji stopiti v tako stanovanje, pričakuje le našo budnost in pripravljenost, da mu odpremo in stopimo v živ stik z njim.

Zgled duhovne budnosti je mladi Samuel, ki je med spanjem v Gospodovem svetišču slišal glas, ki ga je klical. Duhovnik Heli je po tretjem klicu prepoznal, da dečka kliče Gospod (1 Sam 3,8). Med mnogimi budnimi molivci je tudi Marija, mlado dekle iz Nazareta, ki je v molitvi prepoznala angela in sprejela Božje

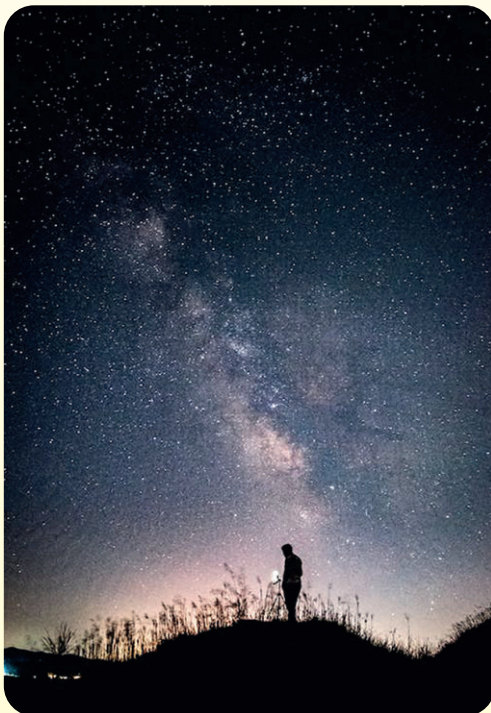
povabilo, da bo postala Odrešenikova Mati (Lk 1,26–32). Jezus se je pogosto umikal v molitev, zlasti zjutraj in zvečer ter v njej prepoznaval Očetove klice, navdihe in naročila. Še posebno je pomenljiva njegova molitev pred trpljenjem v Getsemanskem vrtu, medtem ko so njegovi učenci zaspali. Jezus jih je okregal in naročil: »Takó, eno uro niste mogli čuti z menoj? Čujte in molite, da ne pridete v skušnjava! Duh je sicer voljan, toda meso je slabo« (Mt 26, 40–41).

Budnost je orodje, s katerim prepoznamo svojo poklicanost in jo uresničimo na poteh našega življenja. Podobno kot post nam budnost pomaga razbirati, kaj je najpomembnejše v določenih okoliščinah in v širši naravnosti. V šoli uspejo tisti učenci, ki budno poslušajo in se učijo. Jezus nas vabi,

da vzamemo vsak dan na ramena svoj križ in hodimo za njim (Mt 16,24). Posvetiti se moramo bistvenemu pa bo vse drugo lažje, predvsem pa bo iz nas dihala sproščenost in naklonjenost. Budnost nam pomaga krepiti upanje in moči za vsakdanje duhovno bojevanje.

Marijina prikazovanja v Medžugorju moremo razmeti kot velik klic Jezusa, da bi nas prebudil po Mariji in bi se dejavno pripravili za milostni čas preizkušnje. Marija opozarja svet na močno delovanje hudiča in vabi k budnosti ter duhovnemu boju. Potrošniški svet se še naprej utaplja v materialnem ugodju in begu v umetne svetove. Zato Marija še posebej vabi apostole Kraljice miru, da bi bili budni, da bi se očistili in

ljubili njenega Sina nad vse (2. 11. 2016). Cele generacije so odpadle od Boga in ne poznajo njegove ljubezni. Zato je poslanstvo njenih apostolov, da z zgledom in besedo nagovarjajo te ljudi: *»Med tem, ko vas moje oči gledajo, moja duša išče duše, s katerimi želi biti eno; duše ki so dojele važnost molitve za tiste moje otroke, ki niso spoznali ljubezni Nebeškega Očeta. Kličem vas, ker vas potrebujem. Sprejmite poslanstvo in se ne bojte, okrepila vas bom.«* (2. 9. 2012)

Sredstva za budnost so poleg Marijinih sporočil sveta maša, sveta spoved, Sveto pismo, molitev in post. Medžugorsko dogajanje se usmerja k razodetju skrivnosti, ki ne bo gostija, kot v Jezusovi priliki, ampak opozorilo in veliko prečiščenje skozi preizkušnje. V ta čas smo že vstopili in doživljamo klice, ki jih Gospod namenja vsem, ki bedijo. Ljudje, ki bedijo, vidijo in spoznavajo, kam gre zgodovinsko dogajanje. Takšen primer je bil Noe, ki je prepoznal bližajočo se nevarnost in se pripravil nanjo. Tudi preroki in sam Jezus so opozarjali ljudstvo, naj se spreobrne, ljudje pa so raje ostali pri svojem utečenem življenju. Doživeli so grenkobo babilonskega suženjstva in stoletja kasneje še porušenje templja z izgonom po vsem tedanjem svetu.

Primož Krečič

Vir foto: pexels.com

Razmišljanje

NIKOLI SE NE PRITOŽUJTE

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. oktobra 2022*

Sporočilo s 25. oktobra je zelo močno. Poraja veliko vprašanj, povezuje smrt, upanje in veselje. V tem, kar pravi sveta Devica, ni nobenih nasprotij.

Najvišji mi dovoljuje, da bom z vami – še vedno smo v času milosti. Prvotni načrt ni bil, da bi Devica ostala toliko časa z nami. In zakaj je tako? Bog Oče daje Mami, ki trpi, ko vidi, v kakšnem stanju je človeštvo, da ostaja z nami. Človeštvo je postalo ateistično, Boga ne priznava, istočasno pa se bori proti Njemu in tistim, ki služijo bližnjemu s tem, da prinašajo Boga (duhovniki in druge posvečene osebe). Devica je prejela dovoljenje

Najvišjega, da je še z nami. **Kajti On je gospodar sveta.** Satan ni gospodar sveta. V tem času sicer vlada, ker mu je bilo dovoljeno vladati, in je to ura teme. A ta tema ne bo trajala vedno. Njen čas je zelo kratek, kajti »tri dni potem je bilo vstajenje«.

... *da bom vaša radost.* Sveta Devica je nepremagljivo veselje. Nihče nam ne more odvzeti tega, da bi bili s sveto Devico, da bi z njo živeli, delali z njo, molili, čutili njeno ljubezen, se zavedali, da nas varuje, da nas vodi, spremlja ... To je veliko veselje, ki ga tisti, ki nje ne poznajo, ne morejo poznati; prav tako ne morejo vedeti, kaj mi čutimo v svojih srcih. ... in pot

v upanju – ključna beseda je **upanje**. **To besedo je položila pred tisto, ki velja za ves svet: ker se je človeštvo odločilo za smrt.** Najprej je povedala, da je ona radost in upanje za nas, za tiste, ki verujemo, in tiste, ki nas poslušajo in so na poti k veri, ki iščejo. Po »radost in upanje« sledi, da se je človeštvo odločilo za smrt. Mi pa se nismo odločili za smrt! **Ona je radost in pot v upanju zato, ker se nismo odločili za smrt.** Človeštvo pa se je odločilo za smrt, morda je to večina ljudi. Je pa mali ostanek, verniki in tisti, ki iščejo. Zato se človeštvo ne bo potopilo, ker so tu tisti, ki verujejo. Vedno je drobcena manjšina, ki se je Gospod posluži, da bi rešila vse človeštvo.

Beseda smrt vzbuja nelagodje, strah, zaskrbljenost, tesnobo ... Satan, ki je zvit in zelo močan, ta strah, naše trenutke nemoči in izgubljenosti s pridom izkorišča in celo podpihuje. Ko se nam to zgodi, moramo takoj reagirati z blagoslavljanjem Boga in z dejanjem vere, z obračanjem Nanj z ljubeznijo, da mu rečemo: »Vem, da si in da me ljubiš. Zato ne bom podlegel slabim vplivom. Izbral sem življenje, izbral sem ljubezen, upanje, dobroto, vero.« Bodite pozorni na te kratke obiske hudega duha, ki vas želi prestrašiti, vas navdati s tesnobo. Resnica današnjega dne nas sili, da odreagiramo, spodbuja nas k dejanjem. Spodbuja nas k odločitvi – **človeštvo se je sicer odločilo za smrt,**

mi pa se odločimo za življenje. V 41 letih prikazovanj nam je že velikokrat rekla, naj **se odločimo za Boga**, naj se odločimo za ljubezen, **za svetost!** ... To je velikokrat rekla, tokrat pa je rekla za človeštvo, za svetovno človeštvo, da se je odločilo za smrt. Kako to, da je rekla, da se je odločilo za smrt?! Danes se oglašuje vse, kar prinaša smrt: alkohol, droge, satanizem, spiritualizem, spolne deviacije, splavljanje otrok, sprememba spola otrok, **da bi zagotovili, da bi bilo vse več neplodnih,** da bi se življenje na Zemlji ustavilo ... Jezus je veliko močnejši kot vse to, veliko močnejši! Jezus je gospodar sveta in **lahko neplodnega naredi plodnega.** O tem govori že zgodovina odrešenja.

Zato me je poslal, da vas poučujem, da brez Boga nimate prihodnosti. Doslej je Devica pogosto rekla: »da vam povem«. Tokrat pa pravi: *»da vas poučujem«.* To je veliko močnejše. Poučuje nas vsebine, ki morajo vstopiti v našo zavest. Jezus je rekel v evangeliju: »Vtisnite si to v spomin, v srce ...« Podobno je rekla Marija: »Vtisnite si v zavest, da brez Boga nimate prihodnosti.« Bog je naša prihodnost. Kakšna je naša prihodnost brez Boga? Mala Marija iz Betlehema je rekla: *»Danes na Zemlji, jutri pod zemljo.«* To je najkrajši obrazec človeške usode, kar sem jih kdaj slišala. Kaj se bo zgodilo, ko bomo pod zemljo? Predstavili se

bomo pred Božjim tronom. Kajti On je večni.

Ponovila bom tisto sporočilo, ki ga je dala Marija na začetku prikazovanj in daje veliko upanja: Ko se bodo uresničile vse skrivnosti iz Medžugorja, bo konec satanove moči. Ne vemo, kdaj bo to. A s tem bo konec satanove moči! Fatimska vidkinja Lucija je povedala, da bo **zadnja satanova bitka proti Bogu bitka za družino in bitka za zakon**. Mi smo v tej bitki. Dragi prijatelji, mi smo v tej vojni, mi smo v tem konfliktu. V tej bitki, ki poteka pred zmago Marijinega brezmadežnega Srca. Naša prihodnost je v zmagi Marijinega brezmadežnega Srca. Naša prihodnost je Božja slava in so nebesa. Zato nas Marija vabi, da stopimo na pot svetosti. **Odločimo se za Boga!**

Otročiči, bodite orodje ljubezni za vse tiste, ki niso spoznali Boga ljubezni. Rekla je, da se je človeštvo odločilo za smrt. Potem pa nam pravi, naj bomo **orodje ljubezni** ... Tu je vsa duhovnost Grignona Montfortskega, pa tudi očeta Dolinda Ruotole. V Svetem pismu pa piše, da bodo vsi, ki bodo ostali zvesti, tisti mali ostanek, v vsem proti vsem. Kako postati orodje ljubezni? V molitvi! **Kajti v molitvi prejemamo Božjo ljubezen.** Ne moremo dajati ljubezni, če je nimamo. Najprej jo moramo prejeti. To ljubezen prejemamo prek molitve, prek zrenja (kontemplacije), prek čaščenja (adoracija). **To, kar bo rešilo svet, je adoracija.** Ko ste doma v svoji sobi, zaprite oči in se v duhu preselite pred Najsvetejše v tabernaklju vaše cerkve ali pred izpostavljeno Najsvetejše v kapeli za adoracijo.

To delajte, pa boste prejeli ljubezen in boste začudeni nad odmerkom ljubezni, ki bo prišla v vaše srce.

Pričujte radostno o svoji veri ... Veselo pričujte za svojo vero! Italijanski brat frančiškan Francesco je bil dolga leta bolniški duhovnik na kliniki Gemelli v Rimu. Hodil je po sobah in prinašal sveto hostijo, ponujal je bolnikom zakrament spovedi, evangeliziral je ljudi, kolikor so bila srca za to odprta, poslušal je ljudi, jim povedal, kar je bilo potrebno ... Nekega dne je prišel v sobo, kjer sta bila dva agnostika, ki nista nič vedela o Bogu. Žena je bila krščena, za moža pa ne vem ... Žena je umirala. Po mnenju zdravnikov je imela še nekaj ur življenja. Pater je to vedel, zato je šel do nje. V sobi je bil tudi njen mož. Pater je govoril o dobrem Bogu, govoril ji je tudi o bolniškem maziljenju, zakramentu, ki

lahko tudi ozdravlja, v vsakem primeru pa duši naredi dobro. Zanj je bil to popolnoma nov jezik, a jo je pritegnil, ker ji je prinesel neki smisel. Vedela je, da bo umrla in bo pokopana, a duhovnikove besede so ji prinesle odprtost, prihodnost in nenadoma je rekla: »Zakaj pa ne?« On je vzel malo steklenico olja, si nadel štolo in ji podelil zakrament bolniškega maziljenja z vso ljubeznijo, ki jo je premoglo njegovo duhovniško srce. Naslednji dan je gospa popolnoma zdrava zapustila bolnišnico Gemelli. Ozdravela je v trenutku. Zakaj se je to zgodilo? Ker je ta pater *radostno pričeval o svoji veri*. V njegovih očeh je bila Kristusova svetloba, ker je ljubezen sprejel od Boga in jo predajal človeku. Ta gospa **se je ob njem čutila ljubljeno in veselo**, čutila je sočutje do njenega trpljenja.

Duhovnik je radostno pričeval za svojo vero in vero Cerkve, predlagal je, kar je imel, to je bil zakrament bolniškega maziljenja.

... *ne izgubite upanja v spremembo človeškega srca*. Govorila sem že o mistikini Marti Robin, ki je govorila o novih binkoštih, o razsvetljenju zavesti. To bodo nove binkošti, ki bodo zadevale vse ljudi sveta, vseh ras, držav, jezikov, starosti, spolov. Vsak človek bo prejel to svetlobo Svetega Duha in bo videl svojo dušo tako, kot je vidi Bog. To je dogodek, ki ga je pričela Marija, čeprav ni nikoli govorila o razsvetljenju zavesti, govorila pa je o Svetem Duhu in izlitju Svetega Duha in je to tudi storila. Spomnimo se Maje iz Himalaje, medicinske sestre, ki je pomagala pri splavljanju otrok, vsakih 15 minut so

splavili enega. Bila je proti vsem, ki so bili za Boga, proti duhovnikom, vernikom, Cerkvi ... V kapeli matere Tereze v Katmanduju pa je doživela izliv Svetega Duha (**priporočam ogled videa!**) in iz velike grešnice postala svetnica, »priklopljena« na Boga. Sedaj popolnoma spremenjena govori besede, ki prihajajo iz nebes. Ko to vidiš, priznaš, da ima Marija prav: *lahko upamo v spremembo človeškega srca*. Začeti pa moramo pri sebi.

Svet se je odločil za duhovno smrt. Vi pa, **četudi boste imeli veliko težav, nikoli ne pozabite blagoslavlјati Gospoda in se predvsem nikoli ne pritožujte**. Kajti to hoče hudič, da bi se pritoževali. Vi pa raje blagoslavlјajte in se zahvalјujte Gospodu. Vzemite v roke knjigo očeta

Dolinda iz Neaplja, ki je imel preizkušnjo za preizkušnjo, a se ni pritoževal: Živel je duhovnost blagoslavljanja, zahvaljevanja Gospodu v vsaki preizkušnji, zato so se po njem dogajali različni čudeži. Treba se je pripravljati ne s prošnjo, da ne bi trpeli, temveč **s prošnjo, da bi dobro prenašali trpljenje**. Pater Pij je povedal, da je veliko ljudi prišlo v San Giovanni Rotondo v upanju, da bodo zaradi molitev, ki potekajo tu, odložili svoj križ, malo pa jih je prišlo zato, **da bi se naučili nositi križ**. Terezija Deteta Jezusa je v karmelu živela skupaj s svojo sestro Celino. Ta ji je povedala misel patra, ki je imel veliko preizkušnj: »Največja čast, ki jo Bog lahko naredi neki duši, ni, da ji veliko da, temveč da od nje veliko zahteva.«

Drage sestre in bratje, bodite orodje ljubezni, odločite se za življenje, odločite se za Boga! Živite evangelij, živite sporočila Device Marije, živite z njo pod njenim materinskim plaščem in občutili boste vso njeno materinsko ljubezen, vso njeno nežnost. Ona vam bo zagotovila varno pot in dala svoje veselje, saj Jezus pravi, da bo »moje veselje pri vas«. Moramo se rešiti grehov z dobro spovedjo, se pripraviti na srečanje z Gospodom in veliko moliti za tiste, ki so že odšli, in vse, ki bodo kmalu odšli. Prosim moramo za to, da bi preživeli to težko obdobje v zaupanju in upanju in da se pustimo

spremeniti, kajti Sveti Duh nas želi spreobrniti. Pričakujemo nove binškoosti. Te so se že začele, zato odprite svoje srce, da bo Sveti Duh deloval v vašem srcu in v vašem življenju.

Jaz sem z vami in vas blagoslavljam s svojim materinskim blagoslovom. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu. Vsi, ki boste z ljubeznijo brali to sporočilo, boste istočasno prejeli Marijin materinski blagoslov. To niso le besede, to je stvarnost, ki nam je ponujena.

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir: <https://www.youtube.com/watch?v=cBElovUZSBo>

v=cBElovUZSBo

Foto: Radipostaja Mir medjugorje

SREČANJE VODSTVA MARIJINIH OBROKOV, MEDŽUGORJE, 3. - 5. OKTOBER 2022

**marijini
obroki**

preprosta rešitev
za lačne v svetu

**mary's
meals**

a simple solution
to world hunger

Marijini obroki (MO), o katerih poročamo tudi v vsaki številki naše revije, nenehno rastejo. Rastejo pa tudi potrebe po svetu. MO vsaj nekatere izmed teh lajšajo in pomagajo predvsem otrokom, da se izobrazijo in tako rešijo revščine. Sedež imajo v Glasgowu, delujejo pa v 20 najrevnejših državah. Nacionalne izpostave in mednarodni skladi za zbiranje sredstev zbirajo sredstva v številnih državah, tudi v Sloveniji (slovenska spletna stran: <https://marysmeals.si/>).

Vodstvo MO z vsega sveta se redno srečuje vsako leto. Letos je bilo srečanje v Medžugorju, v zibelki nastanka tega humanitarnega projekta, ki poteka od leta 2002. Ustanovitelj Magnus Mac Farlane Barrow je namreč prejel navdih zanje potem, ko je leta 1983 obiskal Medžugorje. Tokratnega srečanja so se udeležili predstavniki 25 držav, med njimi tudi Slovenije, bilo nas je okoli 80 udeležencev. Omogočila ga je ameriška fundacija *Robertson Foundation*, katere ustanovitelj je nedavno odšel v večnost in smo počastili spomin nanj.

Priprava na srečanje se je pričela z jutranjo zelo lepo obiskano molitvijo

v medžugorski izpostavi Marijinih obrokov, v nedeljo, 2. oktobra. Molitev je vodila družina Magnusa Mac Farlane Barrowa.

Uradno srečanje se je pričelo 3. oktobra v dvorani Janeza Pavla II. **Magnus Mac Farlane Barrow** je povedal, da dajejo molitvi velik pomen. Navedel je **bistvene elemente** Marijinih obrokov: so delo ljubezni, so univerzalni (pomoč nudijo vsem, ne glede na osebne okoliščine – vero, raso ...), so navdihnjeni od Marije, Jezusove Matere, so vključujoči – odgovorni se srečujejo in se skupaj odločajo o nadaljevanju poti. Odlikuje jih tudi enostavnost.

Poudaril je vrednote: ljubezen do ljudi, inovativnost, stalni razvoj, zvestoba dani besedi, stalna rast, saj so potrebe »neskončne«.

Lačnih je od 702 do 828 milijonov ljudi, od teh 120 milijonov otrok.

Magnusovo delo je tudi obiskovanje družin na kraju delovanja MO. Tako je videl otroke, ki so umirali od lakote, otroke, ki ne morejo v šolo, ker so preveč lačni in zato šibki ali pa ker jih potrebujejo doma za delo. *»Na eni strani tako bogastvo in preobilje, na drugi pa taka revščina, da ljudje od*

nje umirajo. To je ŠKANDAL!«

Na začetku, leta 2002, so MO poskrbeli za vsakodnevno hrano 200 otrok v Malaviju, danes pa hranijo **2,279.941 otrok**. Vizija je, da bi do konca leta 2023 prehranjevali 3 milijone otrok, do konca leta 2032 pa 10 milijonov.

Pri zbiranju sredstev sodeluje veliko prostovoljcev. Povedal je, kako sta se dve gospe, stari okoli 80 let, v lowi (ZDA) odločili, da bosta kolesarili 1500 milj za zbiranje darov za Marijine obroke. Zbrali sta 40.000 \$. Ena je na poti umrla, tako je dobesedno darovala svoje življenje za lačne otroke, druga pa je pot nadaljevala do konca.

Povedal je zgodbo o mladem dekletu **Barunki**, ki je imela tumor v glavi. Bila je operirana in je ozdravela, a je ostala slepa. Po operaciji pravi, da vidi angele. Te je začela izdelovati ter

jih prodajati za MO. Rekla je: »**Pomoč tem otrokom me osrečuje.**« Tudi udeleženci smo bili obdarjeni z njenimi angelčki.

Prisotne je pozdravila tudi **Milona von Habsburg**, ena od prvih sodelavk MO. S svojimi poznanstvi je veliko pripomogla k njihovemu vzpostavljanju. Na začetku prikazovanj je prevajala Marijina sporočila, in sicer v 7 jezikov. »*Marijo vsi spoštujejo – muslimani, katoliki, protestanti. Je res MAMA. Velika milost je, da Marijini obroki nosijo to sveto Marijino ime! Po Marijini zaslugi se je vse začelo. Ljubezen je ustvarjalna.*« Povedala je, da se je je dotaknilo sporočilo, ki ga je Marija dala 25. septembra 2004: »... *Tudi danes vas vabim, da boste ljubezen tam, kjer je sovraštvo, in hrana, kjer je lakota. ... naj bodo vaše roke iztegnjene in darežljive, da bi se vsako ustvarjeno bitje po vas zahvaljevalo Bogu Stvarniku. Molite, otročiči, in odprite srce Božji ljubezni, a ne morete, če ne molite. Zato molite, molite, molite ...*« »Če pomagamo otroku s hrano, bo morda ravno zaradi tega preživel.« Milona meni, da brez molitve ni delovanja MO.

V nadaljevanju so predstavniki, oblečeni v noše držav, o katerih so poročali, predstavili programe v Etiopiji, Zambiji, Keniji, Indiji, na Haitiju in Madagaskarju, v Malaviju, Južnem Sudanu, Indiji in Liberiji.

V vseh državah so začetki precej podobni. Preden se program začne, je treba vzpostaviti stike z vlado, lokalno oblastjo, z učitelji, treba je zgraditi skladiščne prostore za hrano idr.

Predstavniki programa na Madagaskarju je poudaril celovit pristop k obravnavi otroka z družino vred. Preden je začel delati pri MO, je sam šel na sedež v Glasgow, da bi se seznanil z delovanjem ustanove in načinom dela na Madagaskarju. Tam je našel ljubezen, odprtost, transparentnost, povedali so točno to, kar je potreboval. Prej je imel drugod prek sto različnih+ razgovorov, a edino ta ga je nagovoril. (Kot zanimivost – ta človek je kasneje, ko sem v eni od skupin predlagala, da se med načine, kako ohranjati vrednote, uvrsti tudi molitev, povedal, da ni veren in da ne zna moliti.) Danes MO delujejo na Madagaskarju v 460 šolah. Skrbijo za hrano, izvajajo pa še druge skupne projekte: sajenje drevja, čiščenje vode, čiščenje okolja. Povezanost in sodelovanje v skupnosti sta se izjemno povečala. To je trajnostnost. Ni onesnaževanja, ker ne delajo nepotrebnih stvari.

O **Južnem Sudanu** je pričevala sestra Gracia, ki je povedala, kako strašne stvari doživljajo tamkajšnji otroci. Na lastne oči je videla, kako so otroke, za katere je skrbela, naložili na tovornjake in jih odpeljali v puščavo,

kjer so jih odvrgli in prepustili lakoti, vročini, mrazu, žeji, da so umrli. Ko je to govorila, je jokala. Kljub ponavljajoči se vojni so sestre ves čas vztrajale tam in delile hrano, če so jo imele, domačine so učile pridelovati hrano, odpirale so šole, kuhale za otroke. Obrok hrane, ki ga dobijo v šoli, je pogosto edini v dnevu. Vse več pa tudi sami pridelajo – zelenjave in sadja. Prinesla nam je darila, ki so jih izdelali otroci, za katere sedaj skrbi, vsak od nas je dobil ogrlico.

O delu v **Indiji** je poročal katoliški duhovnik. Trenutno prehranjujejo 424.367 otrok v 752 šolah. Imajo program za izobraževanje otrok in program Mama, s katerim želijo izobraziti ženske in s tem družine. Kandidate za sodelovanje temeljito pripravijo na to delo, jih podučijo o poslanstvu, vrednotah in viziji. Potreb je veliko, prednost imajo tisti, ki bolj sodelujejo z oblastjo in prebivalstvom.

Vsi predstavniki so poudarili, da je hrana v šoli vsestransko koristna, da otroci zaradi teh obrokov sploh hodijo v šolo, da so vitalni, lahko se učijo, izboljšujejo pa se jim tudi zdravje, odpornost, veselje.

Pripravila: dr. Marta Ciraj

Dragi prijatelji, v septembru in oktobru 2022 ste darovali 15.780 € in tako pomagali 862 otrokom. Hvala vam.

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift HDELSI22
IBAN SI56 6100 0002 0668 137
SKLIC: SI00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

Vsem, ki ste spremljali našo oddajo GLAS MEDŽUGORJA na Exodus TV in jo zadnje čase pogrešate, sporočamo, da oddaja ni ukinjena, ampak se bo še nadaljevala. O tem, kdaj točno bo to, boste pravočasno obveščeni.

Do takrat pa si lahko na spletni strani Exodus TV (YouTube arhiv) ali na spletni strani YouTube ogledate katerokoli od že predvajanih oddaj. V iskalnik samo vtipkate Glas Medžugorja in že boste lahko izbirali po svoji želji.

Zahvaljujemo se vam za razumevanje in vam že sedaj želimo blagoslovljene božične praznike in vse dobro v Gospodovem letu 2023.

Sodelavci in ustvarjalci oddaje

ROMANJA

Spoštovani romarji! O pogojih v zvezi z epidemijo covid-19 se vsakokrat pozanimajte pri osebi, ki romanje vodi.

Od 30. decembra 2022 do 2. januarja 2023 – za novo leto. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030-308-686.

Od 30. decembra 2022 do 2. januarja 2023 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj, nato vožnja mimo Grosuplja, Žužemberka, Vinice. Vrnitev 2. januarja okoli 18.00. Romanje bo potekalo v globoki zbranosti. Zahvalili se bomo za vse prejete milosti in prosili za moč za čas, ki prihaja. Vse dodatne informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 10. do 12. februarja 2023. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 12. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@društvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

25. december 1993: Dragi otroci! Danes se veselim z malim Jezusom in želim, da bi njegova radost napolnila vsako srce. Otročiči, skupaj s sporočilom vam dajem tudi blagoslov s svojim sinom Jezusom, da bi v vsakem srcu zavladal mir. Rada vas imam, otročiči, in vas vse vabim, da bi se mi z molitvijo približali. Vi govorite in govorite, toda ne molite! Zato se, otročiči, odločite za molitev! Samo tako boste mogli biti srečni in Bog vam bo dal, kar Ga prosite. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.

Dar za revijo: 2€